

РЕШЕНИЕ

№ 37680

гр. София, 14.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав, в
публично заседание на 07.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **228**
по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс
/АПК/ вр. с чл.84, ал. 3 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/.

Образувано е по жалба на Р. А. ЛНЧ [ЕГН] гражданин на И. срещу РЕШЕНИЕ №13202 от
17.12.2024г. на Председателя на ДАБ при МС, с което по чл. 75, ал. 1, т.2, вр. чл. 8 и чл. 75, ал. 1,
т. 4 от ЗУБ, вр. с чл. 9 от ЗУБ, е отказано да му бъде предоставен статут на бежанец и
хуманитарен статут.

По изложените в жалбата твърдения за незаконосъобразност на решението – се моли същата да
бъде уважена. Твърди се, че решението е незаконосъобразно, поради допуснати съществени
процесуални нарушения и конкретно на чл.35 и чл.36 от АПК. Изложеното е довело до
необективност при разглеждане на бежанската история. Не е установено, че оспорващият е бил
принуден да напусне страната по произход, поради реална опасност от посегателства. Твърди, че
е преследван по политически причини. Бил е в затвора, правил е видеа с хумористично
съдържание, които са тълкувани като обида към властта. Участвал е също в протести. Сочи се, че
тези обстоятелства, не са били взети в предвид вкл. и ако лицето се завърне в страната си за
неговия живот ще настъпят тежки последици. С оглед изложеното се моли да се уважи жалбата.

В съдебно заседание жалбоподателят лично и чрез процесуалния му представител, определен по
реда на ЗПП адв.Ив.М. преупълномощил адв.В. - поддържа жалбата и моли да се уважи. Твърди,
че е представил относими писмени доказателства пред ответника на флашка. /Във връзка с
изложеното съдът маркира, че в съдебно заседание на 06.06.2025г. тези доказателства са
представени по посочения начин, постановено е да се разпечатат, което е направено от секретаря
и предвид обема им е дадена възможност в същото съдебно заседание на оспорващия да посочи

кои са относими, за да се извърши превод. Жалбоподателят не е посочил до следващото съдебно заседание и не се е явил, като е уведолил съда, че животът му е застрашен/.

Представят се писмени бележки от адв.В., в които отново подробно се анализират обстоятелствата във връзка с търсената закрила и по специално за обстановката в И.. Подчертава се, че лицата, които са участвали в протести са честа мишена на властите в опит да ги заглушат, поради което ако оспорваният бъде върнат в И. има реална опасност да бъде осъден на смърт. С оглед изложеното се релевира приложението на чл.9 от ЗУБ.

Ответната страна, чрез процесуалния си представител юрк. К., оспорва жалбата и моли като неоснователна да се отхвърли. Поддържа становището, че правилно и законосъобразно е възприето в решението на председателя на ДАБ-МС, че не са налице предпоставки по чл.8 ЗУБ и чл.9 от ЗУБ.

Административен съд – София град, I отделение, 47 състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбата е в срок от 06.01.2025г. по отношение на връчване от 23.12.2024г., от страна с правен интерес, поради което следва да се разгледат доводите по същество.

Във връзка с гореизложеното съставът на първо място приема следното:

Производството пред отговорника е образувано по молба вх. № РД09 - ВР - 430 от 19.01.2023 г. на РПЦ - С., отдел „ПМЗ - кв. Военна рампа" от Р. (собствено име) А. (фамилно име), от мъжки пол, [дата на раждане] г.: в [населено място], И., гражданин на И., етническа принадлежност персиец, в вероизповедание: мюсюлманин - шиит, семейно положение - неженен, ЛНЧ [ЕГН]. Личните му данни са установени въз основа на подписана декларация на основание чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

След подаване на молбата и регистрацията -на 12.04.2023г. е изготвена докладна записка с вх.№ ВР-112, видно от която Р. А. не изчаква края на административното производство за предоставяне на международна закрила, а напуска самоволно общежитието на отдел ПМЗ - Военна рампа, където е бил настанен. С решение № 9789 от 12.06.2023г., заместник - председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет (ДАБ - МС) е прекратил производството за предоставяне на международна закрила на Р. А.. Постановленият административен акт е връчен на 07.12.2023 по реда на чл. 76 от ЗУБ. След извършен трансфер от Франция, чужденецът е подал молба с рег. № УП-10855 - от 21.02.2024г., с която е направил искане да бъде настанен в РПЦ - С., „ПМЗ - кв. Военна рампа" и е изразил желанието си производството по молбата му за международна закрила да бъде възобновено.

Посочено е, че по време на интервюто с рег.№УП - 10855 от 26.02.2024г. чуждият гражданин разказва, че напуснал И. с фалшив паспорт на 20.11.2022г. през летище „Имам Х.", [населено място], в посока Турция, който по думите му бил на норвежки гражданин. След като останал в Турция за 45 дни, трафиканта му купил билет за автобус и чужденеца тръгнал за С.. Първоначално минал проверката от турска страна, но когато българските власти започнали да му проверяват документите се усъмнили и установили, че паспорта му е фалшив, след което го задържали. За това си деяние, иранският гражданин твърди, че има издадена условна присъда, но не може да каже точно от кой съд и не може да представи документ в подкрепа на думите си.

Посочено е, че лицето мотивира молбата си с факта, че се страхувал за живота си и сигурността си. Разказва, че е задържан защото участвал и протестите през 2019г.. Твърди още, че през 2022г. когато в И. избухнат протестите във връзка със смъртта на М. Амини, той бил разпознат и получил обаждане от иранските тайни служби в 00.10 мин., като го информирали, че в срок до 24 часа трябва да се яви в съда. След телефонното обаждане, събрал всичките си пари и помолил

баща му да го свърже с трафикант. След известен период трафикантът му уредил фалшив норвежки паспорт, като го уверил, че негов човек от Силите за спазване на реда ще го чака на летището в определен ден и час. На летището го попитали каква е причината да напусне И., а той им отговорил, че от норвежкото посолство го уверили, че е по – добре, докато има размирици в И. -да се прибере в Н.. До напускане на държавата си по произход той лично не е - имал неприятности и не е преживял, насилие.

Ответникът е маркирал, че за установено се приема, че чужденецът е гражданин на И., етническата му принадлежност е персиец вкл. и защото интервюто е на разбираем за него език - персийски.

Прието е за достоверно твърдението на молителя, че той не е политически ангажиран. Няма данни, от които да е видно, че той е напуснал родината си поради преследване по причини на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, полититическо мнение и/или убеждение, тъй като лицето е казано, че не е било заплашвано лично по нито една от посочените причини.

С оглед това е направен извода, че молбата на кандидата, е неоснователна. Не са констатирани предпоставките за предоставяне статут на бежанец във връзка с чл. 8 от ЗУБ, тъй като е счетено, че е направен неумел опит от лицето да представи собствена бежанска история, ползвайки общоизвестни за страната факти, единствено с цел да получи закрила. Подчертано е, че не се правят твърдения за осъществено каквото и да било преследване.

Визирано е, че общата обстановка в И. сама по себе си не дава основание за страх от преследване по смисъла на Женевската конвенция от 1951г.. С разказа си молителят по - скоро цели да улесни възможността да придобие международна закрила на всяка цена, подсилвайки по този начин бежанската си история. Опасенията на иранският гражданин, свързани с евентуално-негативно отношение към него от страна на официалната власт в държавата му по произход, са единствено неговите твърдения допълнени от бежанската му история, която е противоречива, нелогичка и има много несъответствия. Така е визирано, че молителят твърди, че е участвал в протести в родината си първоначално свързани с покачването на цената на горивата в И. през 2019г., а впоследствие през 2022г. във връзка със смъртта на М. Амини. По време на проведеното интервю същият е споделил, че е задържан през 2019г. и е осъден на шест месеца затвор, за което е и представил документ. Визира се, че по твърденията му, че през 2022г. отново е щял да бъде задържан -не е доказал с документи това - че е щял да бъде арестуван, официално да е търсен от службите, а единственото което заявява е, че е търсен по телефона. За представените документи – е визирано, че няма положен печат, което е прието за нетипично предвид, това, че са издадени от официална институция. Не е кредитирано обяснението на иранският гражданин, че е успял да прегъне документа и да го изнесе от затвора. Посочено е, че съдържанието на ксерокопията не могат да се кредитира с достатъчна степен на доверие. Изтъква се, че дори и да се кредитират тези документи – то напускането е две години след издаване им.

Касателно твърдението, че е напуснал с фалшив паспорт –то също не е кредитирано, защото за иранците не се изисква разрешение за излизане от страната, но ако в действителност е бил издирван, то видно от справка с Вх. № ЦУ - 1217 от 02.05.2024, страница 3, приложена по преписката- не би било допуснато да напусне страната.

Въз основа на това е направен извода, че става въпрос за мигрант, а не лице, нуждаещо се международна закрила. Съгласно Глава II, § 62 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец, издаден от Службата на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците, мигрантът е лице, което по причини различни от изброените в определението за бежанец, дадено в Женевската конвенция от 1951г. и Протокола от 1967г.,

доброволно напуска страната си, за да се засели другаде. Той може да прави това от желание за промяна или приключение или по семейни или други причини от личен характер. Ако върши това по чисто лични съображения, той е мигрант, а не бежанец.

Заклучено е, че той не е преследван по причини на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение и/или убеждение. Едновременно с това не сочи други релевантни причини, обосноваващи опасенията му за преследване - изрично заявява, че не е политически ангажиран, че не е имал проблеми във връзка с етническата си принадлежност.

Посочено е, че съгласно параграф 196 от Наръчника на ВКБООН по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец, общ принцип е, че тежестта по доказване, се носи от лицето подало молбата. Често пъти, когато кандидатът може да не е в състояние да подкрепи своите твърдения с документи или друг вид доказателства и в случаите, в които кандидатът може да представи доказателства за всичките си твърдения, са по-скоро изключение, отколкото правило. В повечето случаи, лицето бягащо от преследване, пристига с най-необходимото и много често дори без лични документи.

Така е прието, че въпреки че тежестта на доказване, по принцип се носи от самия кандидат, задължението да се установят и преценяват всички факти от значение по случая се разделя между кандидата и интервюиращия. Следва, че тежестта на доказване е споделена между молителя и интервюиращия орган, при отчитане на общия правен принцип - тежестта да докаже фактите се носи от лицето, подало молба за закрила. Така в чл. 6 от ЗУБ е предвидено, че длъжностните лица в ДАБ-МС установяват всички факти и обстоятелства от значение за производството за предоставяне на международна закрила. Съгласно чл. 63а, ал. 2 от ЗУБ, чужденецът е длъжен да представи всички доказателства в подкрепа на молбата си за международна закрила до произнасянето по нея, като в случай че не ги представи, произнасянето се извършва без тези доказателства.

Подчертано е, че в конкретният случай кандидатът е запознат с тежестта на доказване, която носи, съгласно цитираните разпоредби, чрез връчването на Указанията и конкретно посоченото в тях, че следва да обоснове молбата си и да представи всички доказателства, с които разполага. Съгласно чл. 75, ал. 2 от ЗУБ, първо изречение, при произнасяне по молбата за международна закрила се преценяват всички относими факти, декларации или документи, свързани с личното положение на молителя, с държавата му по произход или с възможността да се ползва от закрилата на друга държава, чието гражданство би могъл да придобие. Цитирано е и второто изречение на разпоредбата, че: „Когато твърденията на молителя не са подкрепени с доказателства, те се приемат за достоверни, ако той е положил усилия да обоснове молбата си и е дал задоволително обяснение за липсата на доказателствата”.

Посочено е, че с чл. 75, ал. 2 от ЗУБ, е установено задължение за прилагане на принципа на „съмнение в полза на кандидата” или „оказване на доверие при отсъствие на достатъчно доказателства”, но е изтъкнато, че принципът е приложим при конкретни кумулативно дадени предпоставки. Така този принцип се прилага към онези аспекти на молбата за международна закрила, които изискват потвърждение. Прието е, че този принцип е неприложим конкретно предвид противоречията в историята на молителя.

Предвид гореизложеното е приета молбата за бежанска закрила за неоснователна. От материалите по преписката не може да се направи извод за осъществено спрямо него преследване по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, поради което не са налице субективния и обективния елемент на предвиденото в цитираната разпоредба понятие „основателни опасения от преследване”. Според чл. 8, ал. 4 от ЗУБ „преследване” е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от

действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост, което не се установява в конкретния случай.

Според чл. 8, ал. 5, т. 6 от ЗУБ, действия на преследване могат да бъдат действия, насочени срещу лицата по причина на техния пол или срещу деца. Твърдения, че е бил преследван заради своя пол молителят не прави.

На второ място е прието, че за Р. А. липсват предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут. Твърдения, че е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, молителят не прави. Направен е извода, че кандидатът не е бил обект на никакви посегателства и не е претърпял никакво насилие, няма и не съществува бъдещ риск от посегателства по чл. 9, ал. 1 и 2 от ЗУБ.

Посочено е, че съгласно тълкуването в решението от 17 февруари 2009 г. на съда в Л. по дело № С - 465/07, на чл. 15, б. „в" от Директива 2004/83/ЕО, силата на степента на безогледно насилие, характеризиращо въоръжен конфликт се преценява от компетентните национални органи, до които е подадена молбата или съдилищата, до които е отнесено решението за отказ на молбата. Изрично в тълкуването е признато правото на преценка за силата на степента за безогледно насилие, характеризиращо въоръжен конфликт.

Разгледани са справки с Вх. № МД-02-2/15.10.2024 г., ЦУ - 1878/05.12.2023г. и ЦУ - 1217/02.05.2024, от които е видно, че насилието в И. не е безогледно и повсеместно на цялата територия. Визирано е, че обстановката в И. сама по себе си не дава основание да се приеме, че по отношение на чужденеца е налице страх от преследване. Не е установено спрямо него да е налице страх от преследване, както и да е налице реална опасност, която да е била повод за напускането му.

Подчертано е, че дори да е налице обща ситуация на несигурност в държавата по произход, то тя не е достигнала степен на безогледно насилие, с опасност от тежки посегателства, което да е основание за предоставяне на международна закрила на базата на общата ситуация. Не се установява спрямо заявителя да са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието му на територията на държавата му по произход, той би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплахата, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут.

Маркирано е следствие на справката, че иранските власти разбират, че легитимността на режима е подкопана след потушаването на националните демонстрации, предизвикани от смъртта на М. А. и в полицейския арест през 2022г. и правителството се стреми да избегне всякакви възпламенителни точни, които биха могли да накарат иранците от ново да излязат на улицата. Данните от приложената справка показват според ответника, че нагласата на иранското правителство не е да наказва или да арестува иранските граждани, каквито са опасенията на чужденеца, а точно обратното и може да се направи обоснован извод, че ако той действително е бил участник в протестите, едва ли властите биха предприели някакви сериозни действия срещу него, като се отчете факта, че към момента няма данни за масови или произволни арести на хора участвали в протестите.

Посочено е, че не се установяват разширенията, дадени в тълкувателно решение от 17.02.2009 на Съда на Европейските общности (СЕО) по тълкуването на чл. 15, б. „в" от Директива 2004/83/ЕО, които се преценяват единствено във връзка с прилагане на нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Според това решение, наличието на подобна заплахата по изключение може да се счита за установено, когато степента на характеризиращо въоръжения конфликт безогледно насилие в страната достигне

до такова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице поради самия факт на пребиваване там, е изложено на реална опасност да претърпи тежки заплахи. Не се установява спрямо заявителя да са налице сериозни и потвърдени заплахи, които да са актуални към момента на производството, за да се счита, че ако се завърне на територията на държавата си по произход, той би бил изправен пред реален риск от тежки посегателства, релевантни за предоставяне на хуманитарен статут. Съгласно пълзящата скала, посочена в т. 39 на решението на съда в Л., в колкото в по-голяма степен молителят успее да докаже, че е конкретно повлиян от фактори, имащи пряко отношение към личното му положение, толкова по-слаба ще трябва да е степента на безогледното насилие за него, която се изисква за търсенето на субсидиарна закрила. Предвид оценяването, че в конкретния случай няма добре обоснован страх от преследване и индивидуализиране на заплахата за живота на кандидата, за да са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, безогледното насилие в И. следва да е изключително, каквото видно от цитираната информация за обстановката там, то не е.

Прието е, че не се установяват и предпоставките по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, както и предпоставки за предоставяне на статут по чл. 8, ал. 9 и чл. 9, ал. 6 от ЗУБ, тъй като твърди член на семейството му да има предоставена международна закрила в Република България. Не са налице и условията за хуманитарен статут по други хуманитарни причини (чл. 9, ал. 8 от ЗУБ), тъй като той посочва, че желае да получи международна закрила в Република България, без да се позовава на причини от хуманитарен характер.

Посочено е, че във връзка с изпълнение на указанията в докладна записка № ЦУ-1459/12.06.2024г. и с изявленията на молителя - е изпратено писмо до министерство на правосъдието за предоставяне на информация за постановени присъди по отношение на Р. А.. От отговора се установява, че лицето е осъдено по НОХД № 7/2023г. по описа на Районен съд- Свиленград със споразумение, влязло в сила на 13.01.2023 г. за извършеното от него престъпление на 28.12.2022г.

С оглед изложеното в цялост е отхвърлена молбата за закрила.

В СЪДЕБНОТО производство ответникът е представил актуална справка от 26.08.2025г.(л.145) от 26.08.2025г. В същата изрично е разгледано отношението на официалните власти към протестиращите. Посочено е, че протестите „Жена, живот, свобода“ от 2022г. започват в И. след смъртта на М. Амини в затвора, която е млада жена, арестувана във връзка с неспазване на правилата за хиджаб. На тези протести стотици умират, а над 20 000 са арестувани. Към края на м.12.22г. на около 400 протестиращи е наложено наказание ЛС. Процесите са проведени бързо и тайно и без подсигуриране на адвокатска защита.

Представена е нова справка от 25.09.2025г. на л.164. От същата се установят данни за обществено-икономическата обстановка в страната и най-вече на засилените

инфлационни процеси.

От процесуалния представител на ответника на л.167 и сл. са представени данни във връзка с положението на протестиращите. Посочено е, че въпреки че Конституцията на И. да разрешава протести, то трябва да се спазват ислямските принципи, одобрени от правителството. Потвърждават се изнесените данни във връзка с протестите от 2022г. за бързи съдебни процеси срещу протестиращите. Има наказания за обида срещу религиозни фигури, пропаганда срещу правителството и т.н. Посочено е, че дали има репресии зависи от това дали лицето видимо е демонстрирало недоводство си, участвало ли е в протести, колко пъти, от кой регион е, защото тези от столицата и от кюрските райони са по-податливи на репресии. Ако се протестира, поради етнически признак- вероятността да има репресии е по- голяма вкл.ако се касае за жена.

С оглед всичко изложено СЪДЪТ намира следното:

На първо място съдът приема, че оспореното по делото решение е постановено от компетентен орган –председателят на ДАБ, предвид правомощията на този орган по чл.75, ал.1 ЗУБ. С оглед това се прави извода, че ответникът е надлежен орган и е постановил валиден административен акт.

В административното производство са спазени правилата в чл. 58 и следващите от ЗУБ. Лицето е уведомено на разбираем за него език относно процедурата, която следва, използван е преводач, дадена е възможност на кандидата да изложи историята си.

Съдът касателно това дали актът е мотивиран и постановен е при изяснена фактическа обстановка - намира, че отговора на въпроса е касателно представените доказателства. Безспорно са представени съдебни документи, които не са кредитирани само на основание, че не са оригинали, което е неправилно. Видно е, че има декларация на л.41 за това, че А. е осъден на 6 месеца и 21 дни арест, както и че е излежал присъдата си на 27.05.2021г. Съдът кредитира този документ, от който е видно, че осъждането е преди протестите през 2022г. и последвалите ги произволни арести и осъждания. Не се касае за присъда, която за в бъдеще да се изтърпява и не се отнася за наложено наказание, което ще подложи индивида на унижение, каквото има в И. –удари с камшик. Самото врьщане на лицето в страната по произход под угрозата от подобно наказание – би било нечовешко отнасяне. Подобни данни няма. Представеният обвинителен акт на л.43 е от 17.08.2020г. и в действителност визира деяния против религията – за оскърбяване на ислямските светии, въпросът е дали навежда на довода, че срещу лицето тези действия са мотивирани от участие в протести. Нова призовка няма във връзка със събитията от 2022г., като приложената такава от 11.12.2020г. на л.47 е за изпълнението на присъдата. Видно от интервюто след протестите през 2019г. и осъждането му -лицето е заявило, че активно е изразявало позицията си срещу правителството. СЪДЪТ намира, че тези твърдения не са били разгледани и проучени достатъчно.

Ответникът е отчел, че отговорността по доказването на твърденията е споделена. Има данни за присъда на основание незачитане на религиозни принципи, не е посочено точно какво е извършило лицето, но няма причина да не се кредитира твърдението, че оспорващият е бил участник в протести през 2019г.. След като-видно от справката, при протестите през 2022 има бързи и произволни присъди срещу демонстрантите, още по вероятно е към протестиращите предходните години това отношение да е такова. Под маската на неспазени религиозни принципи – се издават присъди към протестиращи. В тази насока съдът дава вяра на изложеното от страната, подрепено с посочените доказателства. Съдът не намира, че се касае за фалшива история пълна с противоречия. Видно от интервюто на л.33 –лицето подробно разказва конкретни обстоятелства. Подобен подход при неистинска история – не би бил избран и изнасянето на фактите би било минимализирано. Не е ясно какви доказателства търси ответникът за бъдеща угроза от задържане, след като лицето не е посочило, че официално е било задържано втори път. Касае се за осъждано лице, участвало в протести, поради което критичността на властите към него е завишена.

От друга страна е факт, че пред ответника се установи, че оспорващият е представил множество доказателства на флашка. Същите не са били приети по делото, но са разпечатани от секретаря, като на оспорващият е дадена възможност да заяви кои са относими към казуса му, за да бъдат преведени в съдебно заседание и обсъдени. Жалбоподателят не е сторил това, но скоро след тази възможност – е уведомил състава, че животът му е застрашен и се налага да се укрие. **Тези доказателства не са били коментирани изобщо от ответника.** Сред тях освен снимки има и съобщения от жалбоподателя, вероятно с коментари по отношение на властта. **Същите не са преведени и обсъдени, което е можело да стане на самото интервю вкл. и да се поставят въпроси на страната във връзка с тях.** След като са представени и страната твърди, че са относими като критична кореспонденция – ответникът е бил длъжен да ги предяви на преводача и да ги обсъди като относими или да коментира, че не са такива. Като не е направил това е допуснал съществено процесуално нарушение, което обуславя в цялост отмяна на акта и връщане на преписката за ново разглеждане. Едва на етап съдебно заседание е станало известно, че подобна флашка е била предадена на интервюто на ответника. Това обстоятелство не е оборено от процесуалния представител на същия, поради което е недопустимо –към кандидата за закрила да се въздигат завишени и ненужди изисквания да доказва бежанската си история. В подкрепа на същата лицето е ангажирало доказателства, които ответникът е следвало да разгледа. За първи път обсъждането им от настоящата инстанция, дори да бъде направен превод – не би било редно. Касае се за производство по закрила, в което молбата се разглежда за първи път и всички доводи за наличието на основания за закрила – следва да бъдат отречени, за да се обори същата. Това изисква

внимателно проучване на бежанската история, защото отхвърлянето ѝ, преклудира и бъдещи искания в тази насока. Изнесените данни в справката за И. установяват обезпокоително отношение към участващите в протестите вкл. и ангажирането на съдебните институции. Наличието на присъда на участник в протестите и нарочен от властта, означава че при връщането на подобно лице – вероятността от нечовешко и унизително отношение е силно завишена, което не следва да се допуска. Трябва при връщането да се изследват тези обстоятелства, за да се изключи вероятността да има преследване поради принадлежност към определена група или поради унизително и нечовешко отношение.

На последно място трябва да се съобрази, че от адм.дело №4954/25г. е служебно известно на състава, че при иранската съдебна система документите се набавят само по електронен път, поради което неправилно не са били кредитирани направените копия.

С оглед изложеното – жалбата е основателна и трябва да се уважи, като решението се отмени в цялост и преписката се върне за ново разглеждане.

На основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд, С.-град, I-во отделение, 47 –ми състав

РЕШИ:

По жалба на Р. А. ЛНЧ [ЕГН] гражданин на И.

ОТМЕНЯ като процесуално незаконосъобразно РЕШЕНИЕ №13202 от 17.12.2024г. на Председателя на ДАБ при МС, с което по чл. 75, ал. 1, т.2, вр. чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4 от ЗУБ, вр. с чл. 9 от ЗУБ, е отказано да му бъде предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут.

ВРЪЩА преписката за ново произнасяне съобразно указанията.

Решението може да се обжалва в 14-дневен срок с касационна жалба пред ВАС чрез АССГ. Преписи на страните.

Съдия: